

[Indenrigsministeren]

Det kan da kun være nyttigt, at vi får den sikkerhed ind i prøvningen, før tilsynsmyndigheden udnytter sin kompetence i givet fald.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Vores principielle tilslutning til lovforslaget ændres ikke af det, jeg nu siger, men jeg må indrømme, at jeg synes unægtelig, dels at indenrigsministeren må ønskes til lykke med efter 123 år endelig at have fundet et hul i styrelseslovgivningen, og dels må jeg sige, at indenrigsministerens forhold til lovlighed og ulovlighed unægtelig forekommer mig noget selektivt.

Jeg erindrer, at ikke denne indenrigsminister, men den samme regerings tidligere indenrigsminister havde noget vanskeligt ved at få øje på ulovlighederne, da Hanstholm Kommunalbestyrelse nægtede at udbetale bistandshjælp og andre sociale ydelser til beboere i Frøstrup Lejren, fordi de havde overtrådt visse regler i bygge Lovgivningen.

Det var stort set umuligt at få indenrigsministeren som øverste tilsynsmyndighed til at tage stilling til lovligheden af dette. Alle andre kunne se den glasklare ulovlighed i det, blot ikke firkloverregeringens daværende indenrigsminister.

Jeg synes, det er udmærket, at indenrigsministeren argumenterer med, at ulovligheder ikke skal kunne lade sig gøre, ej heller når det er kommunalbestyrelser, der foretager dem, men jeg synes, at indenrigsministeren dog i det mindste kunne have den anstændighed, der hedder at bringe substans og logik i sin egen argumentation.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Nu ved hr. Leif Hermann jo udmærket, at kommunernes kompetenceområde i dag ikke ligner det kompetenceområde, som var gældende for 130 år siden. Der er sket noget i de 130 år. Det kan også være, der er sket noget siden 1970, og at der stadig sker noget. Og det kan også være, at det tema, der hedder »bragt til udførelse«, har effektueret sig på et senere tidspunkt end for 130 år siden.

Det kan f.eks. være, det var en god idé, at hr. Leif Hermann læste Højesterets dom fra 1984 i den forrige HT-sag – dér kan man se Højesterets udtalelser om begrebet »bragt til udførelse« – og den debat, der efterfølgende har været,

senest i det nummer af Juristen, som jeg har henvist til.

Må jeg lige sige om Hanstholmsagen, at hr. Leif Hermann udmærket godt ved, at socialministeren helt klart sagde, at det var ulovligt ikke at udbetale, og at socialministeren valgte selv at sende personale op og forestå udbetalingen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 147:

Forslag til lov om krigsmateriel m.v.

Af justitsministeren (Engell).

(Fremsat 17/1 90).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Ole Espersen (S):**

For at våben kan blive brugt, skal de jo først fabrikeres, så sælges og så transporteres. Her står vi over for et lovforslag, der vedrører de to første faser: fabrikationen og salget, eksportbeslutningen, men ikke transporten. Det er vi ked af i min gruppe, fordi alle tre led jo er lige nødvendige, og hvis man vil lægge begrænsninger på salg og brug af våben, ja, så er man faktisk nødt til at interessere sig for alle tre led.

Vi har tidligere ved et par lejligheder forgæves søgt at få flertal for et forbud mod transport af våben på danske skibe. Det er ikke lykkedes. Vi er meget villige til at lave yderligere begrænsninger i det forslag, således at det f.eks. alene kommer til at vedrøre transporter, der ikke er bestemt til fremmede regeringer, på danske skibe. Derved ville vi imødegå – i hvert fald medvirke til at imødegå – transport af våben på danske skibe til terrorister, narkotikahandlere